

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 859/2021
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Рајић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ Д.О.О. из ..., чији је пуномоћник Марко Цветковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1625/20 од 24.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против става трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1625/20 од 24.11.2020. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1625/20 од 24.11.2020. године, у ставу првом, другом и четвртном изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1625/20 од 24.11.2020. године, у ставу првом, другом и четвртном изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 740/18 од 13.03.2019. године, обавезан је тужени да тужиоцу исплати зараду за период од 21.07.2014. године до 30.04.2015. године у износу од 192.728,00 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, ближе наведено тим ставом изреке, и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 99.554,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Допунском пресудом Основног суда у Зрењанину П1 740/18 од 20.05.2020. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати разлику дневница у износу од 36.500,00 динара, са законском затезном каматом од 01.06.2015. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1625/20 од 24.11.2020. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење садржано у првостепеној

пресуди и тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 14.226,00 динара поред досуђеног износа, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одређено је да су у преосталом делу, жалбе одбијене и првостепена пресуда потврђена. Ставом трећим изреке, преиначена је допунска пресуда П1 740/18 од 20.05.2020. године и тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 36.500,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2015. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.720,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучио као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), у делу који се односи на став трећи изреке побијане пресуде, по оцени Врховног касационог суда, ревизија је дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, па у овом делу није било места оцени изузетно дозвољених ревизија у смислу члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у наведеном делу, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, уговором о раду од 24.07.2014. године тужилац је засновао радни однос са туженим на пословима возача камиона и уговорена зарада је била у износу од 115,00 динара по радном часу. Решењем туженог од 04.05.2015. године тужиоцу је отказан уговор о раду са 30.04.2015. године. Приликом ступања на рад, тужилац се са директором усмено договорио да му се поред зараде из уговора о раду исплаћује и 11.000,00 динара за сваку туру превоза, какав договор је тужени имао и са другим возачима. Уговор о раду закључен је на инсистирање возача, како би имали и доприносе за социјално осигурање. Према евиденцији туженог и налазу вештака, тужилац је остварио укупно 87 тура у иностранству и тужени је за овај период исплатио тужиоцу 920.500,00 динара, а према броју тура требало је исплатити 957.000,00 динара, па разлику чини 36.500,00 динара. Према уговору о раду уговорена зарада представља минималну зараду у време закључења уговора, а у наведеном периоду тужилац је остварио укупан износ од 192.728,00 динара. Тужени је у спорном периоду сачињавао обрачунске листе зарада за тужиоца, које нису потписане од стране одговорног лица нити од стране тужиоца, нису ни уручене тужиоцу, а нису ни исплаћени износи по тим листама, већ су сачињене ради књиговодства туженог. Тужени је сваки месец са пословног рачуна подизао готовина за исплату зараде запослених и сваки месец је достављао обавештење о поднетој појединачној пореској пријави. Међутим, тужени није пружио доказ да је тужиоцу исплатио уговорену минималну зараду.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев у делу исплате минималне зараде, док је одбио тужбени захтев за исплату

разлике на име неисплаћених дневница, у ком делу је другостепени суд преиначио првостепену одлуку и усвојио тужбени захтев обавезавши тужену да тужиоцу исплати износ од 36.500,00 динара.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05... 75/14), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за време проведено на службеном путу у иностранству.

Код цитиране законске одредбе и утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд је нашао да је правилно другостепени суд одлучио када је преиначио првостепену одлуку и усвојио тужбени захтев. Наиме, налазом вештака утврђено је да тужени тужиоцу није исплатио тај део на име дневница када му је на руке исплаћивао сваки пут 11.000,00 динара за превезену туру. Без утицаја је да ли је то тужиоцу исплаћено као део зараде или дневница, с обзиром да је тужени је остао дужан да исплати тужиоцу ту разлику према усменом договору. Такође, посао возача који је тужилац обављао, поред зараде подразумева и накнаду трошкова у висини дневница предвиђених одредбама члана 118. став 1. тачка 3. Закона о раду.

Супротно наводима ревизије, одлуку о том делу тужбеног захтева другостепени суд је донео правилном применом материјалног права, за коју је дао довољне и јасне разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

У преосталом делу ревизија оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и стављају се примедбе на оцену доказа из члана 8. ЗПП, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије туженог, изјављене против побијане пресуде у ставу првом, другом и четвртном изреке, на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да у том делу нема места одлучивања о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе става 1. тог члана.

Правноснажном пресудом у наведеном делу применом материјалног права из одредби Закона о раду, које су наведене у образложењу нижестепених одлука, тужени је обавезан да тужиоцу исплати минималну зараду, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и да применом члана 150, 153, 154. и 163. ЗПП тужиоцу сходно коначном успеху у спору накнади трошкове парничног поступка.

У таквом случају, Врховни касациони суд је нашао да је другостепени суд, према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној-правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима

са тужбеним захтевом какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 30.06.2016. године, а преиначена 20.12.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела је износ од 229.228,00 динара, што по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе износи 1.924,18 евра (1 евро=119,1301 динара).

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

У конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

Чињеница да је одлука о трошковима поступка побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14), односно новелиране одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић